

L'home-nas

(Agus Giralt)

Un dia l'home-nas va olorar una flor. Quan la fragància d'aquesta va penetrar pels seus enormes narius va sentir-se abella, com si amb la seva boca pogués xuclar-ne el nèctar. Després va olorar el cel i va sentir-se núvol, volant portat pel vent. Quan va olorar el mar es va sentir un petit peix dins l'enorme món blau i quan va olorar el Sol es va sentir hidrogen i heli cremant.

Encuriós per totes aquelles sensacions va ensumar-se a si mateix. Quan va apropar el seu nas als peus va sentir-se un llarg camí de sorra i quan va flairar l'olor del seu sexe es va sentir orgasme i cada centímetre de la seva pell es va estremir. Llavors va sentir que no podia parar d'olorar totes les coses que l'envoltaven per sentir-se en altres pells.

Va passar per sobre una claveguera i sense apropar-se es va sentir rata corrent i esmunyint-se dins la foscor. Olorant als avis se sentia expert, olorant als nens vida i olorant als joves sentia una energia inesgotable. Quan es va apropar a un home vell que dormia al carrer es va sentir invisible i això el va fer sentir trist.

Despistat olorant aquí i allà l'home-nas no va adonar-se que creuava davant d'ell una manifestació i ell, seguint la seva ruta olfactiva, va començar a olorar els joves manifestants, convertint-se en els seus somnis i les seves lluites. Quan va arribar la policia i tot foren cops i corredisses l'home-nas no es va poder estar d'ensumar un d'aquells agents. Quan va inhalar la seva violència, es va sentir inferioritat i va enyorar la llibertat per decidir. I això és el darrer que va poder olorar aquella tarda, per què l'agent, d'un cop de porra quasi li va trencar el nas.

Quan el van portar a la presó va olorar la humitat a les parets i es va sentir pres. I quan es va fer fosc només va poder intentar ensumar la Lluna a través de les reixes de la garjola, però era massa lluny per a sentir-ne l'olor. Trist per la seva solitud i resignat a no poder olorar res més que la por que arribava des de la ciutat a aquella petita cambra va esbufegar.

I va ser llavors quan pels enormes narius de l'home-nas va sortir la flaira que contenia la vida dels nens, l'energia dels joves, la saviesa dels avis i els somnis dels somniadors. Un aire que es va fer núvol, un núvol que es va fer tempesta, una tempesta que es va fer pluja, una pluja que es va fer perfum. I quan aquella aroma va impregnar la ciutat la por es va fer fonedissa, els invisibles es feren visibles i les tanques i els murs es van desfer com castells de sorra portats per una onada.